



**Vicaris Hans Pauw:**

**Brief aan alle schutters en gildeleden van Gelderland**

***Onvoorziene omstandigheden: hoe ga je er mee om?***

Heeft u het voorzien dat het Coronavirus zo'n invloed zou krijgen op onze samenleving? Ik in ieder geval niet.

Ik herinner mij dat enkele maanden geleden een jonge parochiaan, een kind nog, mij vertelde dat hij bang was voor dit nieuwe virus. Ik heb hem toen nog gerustgesteld.

Sars was immers ook voor het grootste deel in Azië gebleven.

Achteraf bleek hij mijn kanarie in de kolenmijn. Ik heb het niet gezien. Anders had ik een aantal dingen eerder opgepakt, zoals het realiseren van Kerk TV dat al zo lang op mijn verlanglijstje staat. Nu moeten we het doen met digitale radio-uitzendingen en wat filmpjes op Facebook. Nu we zó lang geen publieke vieringen kunnen houden zouden we er goed gebruik van hebben kunnen maken om onze parochianen te bereiken.

Met name met Pasen, Hemelvaart en Pinksteren. Onze eredienst moet het immers niet alleen van het gehoor hebben maar wil zoveel mogelijk alle zintuigen raken.

De impact van het Coronavirus behoort tot de onvoorziene omstandigheden.

We hebben ons er niet of nauwelijks op kunnen voorbereiden. Telkens weer komen er nieuwere, strengere maatregelen om het virus in te dammen. Dat moeten we uiterst serieus nemen, of we willen of niet. We moeten allemaal onze maatschappelijke verantwoordelijkheid nemen om met name de kwetsbare mensen in ons midden niet in gevaar brengen.

Als je geconfronteerd wordt met onvoorziene omstandigheden is eigenlijk maar één vraag echt belangrijk: Hoe verhoud ik mij hiertoe?

Ga ik thuis in quarantaine veilig op de bank zitten met mijn lege agenda, wachten tot de bui weer over is?

Of zie ik ook nieuwe, onvermoede kansen in deze crisis? Laten we ons creatief uitdagen?

We moeten letterlijk en figuurlijk afstand nemen van vele mensen en vele zaken die voor ons belangrijk zijn.

Je kunt dat zien als een vorm van onthouding en stilstand, maar ook als een moment van reflectie: éven een stapje achteruitzetten, zoals een kunstschilder dat doet wanneer hij aan het werk is, om het geheel nog eens goed te kunnen overzien. Dan worden de contouren weer duidelijker van waar je eigenlijk mee bezig bent, wat je eigenlijk poogt te doen en wat eigenlijk het meest belangrijk is.



Ik merk dat in die noodgedwongen afstand nieuwe vormen van nabijheid groeien. Een buurvrouw in onze straat deed overal een briefje in de bus: als we hulp nodig hadden hoefde we haar maar te bellen.

Een ouder echtpaar kreeg van maar liefst zeven mensen die zij nauwelijks kenden het aanbod om boodschappen voor hen te doen. Op allerlei manieren tonen mensen hun onderlinge betrokkenheid op elkaar, juist nu we niet zomaar even kunnen binnenlopen. In de tuin van een verpleeghuis wordt bijvoorbeeld een klein concert georganiseerd en voor het ziekenhuis hangt een spandoek om steun te geven aan de werkers in de zorg. Telefoontjes, brieven, kaarten, een bloem: het zijn kleine gebaren maar veelzeggende tekenen in deze tijd.

*Ik wens jullie, leden van gilden en schutterijen, de kracht en de wijsheid toe om je goed te verhouden tot de onvoorziene omstandigheden waarmee wij geconfronteerd worden. Vele zorgvuldig geplande activiteiten en evenementen zullen geen doorgang kunnen vinden. Planningen blijven onzeker. Dat is allemaal heel verdrietig en moeilijk. Het treft alle verenigingsleden en mogelijk ook de verenigingskas, maar gezondheid gaat nu voor alles. Zeker van onze organisaties mag verwacht worden dat wij onze verantwoordelijkheid nemen ter bescherming van mensen en hun gezondheid. Maar moge de gedwongen afstand ook leiden tot reflectie én creativiteit in het onderhouden van contacten, het omzien naar elkaar én de dienstbaarheid aan de gemeenschap.*

**Met hartelijke groet,**

**Vicararis Hans Pauw**

